

О. І. Фітель

Проблеми та тенденції в інвестиційній діяльності банків регіону

Здійснено аналіз інвестиційної діяльності банківських установ в регіоні. Визначено основні проблеми, що мають місце на ринку банківських послуг, зокрема в інвестиційному кредитуванні.

Ключові слова: банки, інвестиційна діяльність, регіон.

Постановка проблеми. Сучасний стан суб'єктів господарювання західного регіону України характеризується сталою потребою у залученні інвестиційних ресурсів. Якщо ж поодинокі підприємства обмежуються власними джерелами формування необхідних для подальшого розвитку фондів, то у цілому економіка потребує зовнішнього поштовху до розвитку та додаткового вливання коштів із альтернативних джерел фінансування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Оскільки проблема участі банківських установ у забезпеченні інвестиційних ресурсів у регіоні є надзвичайно актуальною, вона знайшла широке відображення в наукових працях та діловій періодиці. Роль та місце банків у забезпеченні інвестиційних процесів у певному регіоні проаналізовано такими авторами як Другов О.О., Люзьяк М.Є., Герасимчук З.В. Проблеми розвитку банків України в контексті здійснення інвестиційної діяльності та шляхи підвищення її ефективності досліджені у працях Воробйової О.І., Пшика Б.І., Папаіки О.О., Нагорної О.В. Попри всебічний системний підхід до вивчення даного питання, на нашу думку, дещо недослідженою залишається власне регіональна політика банківських установ щодо здійснення інвестиційної діяльності та зміни, які відбуваються на ринку банківських послуг останнім часом. Вважаємо доцільним приділити ширшу увагу проблемам та тенденціям в інвестиційній діяльності банків у регіоні.

Метою статті є дослідження активності банків у реалізації інвестиційних проектів в Західному регіоні України, аналіз недоліків і переваг саме цього джерела забезпечення інвестиційних ресурсів та виявлення найбільш системних проблем та тенденцій на ринку банківських послуг, пов'язаних із здійсненням інвестиційного кредитування.

Виклад основного матеріалу. У структурі фінансування розширеного відтворення, яке, на нашу думку, є визначальним у формуванні конкурентних переваг регіональних економік в умовах вільного ринку, в областях Західної України домінують власні кошти підприємств та організацій (табл. 1). Перевагою використання саме цього джерела інвестицій є його дешевизна та доступність. Проте суттєвим недоліком є обмежені обсяги таких інвестиційних ресурсів.

Таблиця 1

Капітальні інвестиції за джерелами фінансування областей Західного регіону (% від загального обсягу, за окремими джерелами)*

Територія	Джерела фінансування	Роки			
		2009	2010	2011	2012
Волинська область	Власні кошти підприємств та організацій	51,6	49,8	52,1	46,9
	Кошти державного бюджету	7,6	6,4	6,2	4,8
	Кошти місцевих бюджетів	3,5	8,2	8,6	8,9
	Кредити банків та інші позики	24,0	1,9	7,8	7,0
Закарпатська область	Власні кошти підприємств та організацій	31,0	31,9	29,2	38,5
	Кошти державного бюджету	11,3	6,4	4,4	3,1
	Кошти місцевих бюджетів	5,6	8,6	3,9	4,4
	Кошти банків та інші позики	16,6	10,8	22,0	7,0
Івано-Франківська область	Власні кошти підприємств та організацій	56,1	45,2	51,9	54,0
	Кошти державного бюджету	6,3	5,2	7,7	4,4
	Кошти місцевих бюджетів	4,2	6,3	4,7	4,1
	Кредити банків та інші позики	12,8	8,4	3,3	4,6
Львівська область	Власні кошти підприємств та організацій	61,5	47,6	39,9	46,7
	Кошти державного бюджету	5,7	16,6	12,4	20,1
	Кошти місцевих бюджетів	6,8	3,0	2,0	1,8
	Кредити банків та інші позики	10,7	11,1	28,5	10,2
Рівненська область	Власні кошти підприємств та організацій	66,4	37,9	48,8	49,1
	Кошти державного бюджету	6,8	2,9	5,0	6,0
	Кошти місцевих бюджетів	5,0	8,6	9,3	6,5
	Кредити банків та інші позики	10,4	14,0	4,2	6,0
Тернопільська область	Власні кошти підприємств та організацій	55,9	42,6	48,7	47,5
	Кошти державного бюджету	4,3	2,3	4,1	3,3
	Кошти місцевих бюджетів	2,5	2,2	3,2	3,1
	Кредити банків та інші позики	19,5	15,8	15,2	8,9
Чернівецька область	Власні кошти підприємств та організацій	34,2	30,2	33,1	21,0
	Кошти державного бюджету	21,1	10,3	7,9	4,9
	Кошти місцевих бюджетів		10,3	7,7	6,6
	Кредити банків та інші позики	22,3	2,0		
Україна	Власні кошти підприємств та організацій	66,1	55,7	54,0	59,2
	Кошти державного бюджету	4,3	6,3	7,5	6,3
	Кошти місцевих бюджетів	4,8	2,9	2,9	3,2
	Кредити банків та інші позики	13,3	13,7	17,9	16,1

Примітка: *Побудовано на основі статистичних щорічників, підготовлених Головними управліннями статистики у Волинській, Закарпатській, Івано-Франківській, Львівській, Рівненській, Тернопільській, Чернівецькій областях та Державним комітетом статистики України за 2012 рік

Особливістю періоду, що аналізується, є зменшення частки банківських кредитів та позик, у той час як із 2005 р. до 2009 р. вона поступово зростала. Така ситуація є наслідком економічної кризи 2008-2009 рр., яка має певний відгомін у банківському секторі до теперішнього часу.

На нашу думку, частка коштів наданих банками все ж поступово зростатиме, оскільки в економіці спостерігається відчутний дефіцит інвестиційних ресурсів і лише банки, враховуючи специфіку діяльності, можуть заповнити цю нішу. Необхідність обслуговування: сплачувати відсотки, тіло кредиту, строкове погашення, робить дане джерело фінансування найдорожчим, проте використання банківських кредитів для інвестиційних цілей має ряд суттєвих переваг.

Потреба дотримуватися принципів, на основі яких побудовані взаємини банків та позичальників (поверненість, строковість, платність та цільове використання) мобілізує суб'єкти господарювання до найбільш ефективного використання кредитних ресурсів порівняно із засновницьким капіталом [1].

Порівняно з коштами місцевих та державних бюджетів, процедура залучення яких є складною та часто непрозорою, процедура отримання фінансування у банку є чітко прописаною, регламентується діючим законодавством та внутрішніми положеннями банку, які є загально доступними. За винятком окремих дотаційних програм, що реалізуються банками спільно з органами державної та місцевої влади і спрямовані на підтримку вузькогалузевих підприємств (наприклад, агрокредити), можливість отримати кредит на фінансування інвестиційних вкладень за умови надання належного пакету документів на рівних умовах мають усі суб'єкти господарювання. У той час як бюджетне фінансування надається цільово лише під певні програми (наприклад, будівництво стадіону чи аеропорту до "Євро-2012" у Львові) або для реалізації проектів, що мають стратегічне значення для розвитку регіону (побудова сміттєпереробного заводу на Львівщині, реконструкція митних переходів тощо).

Для здійснення прямого інвестування іноземні донори повинні пройти складну юридичну процедуру. Також для прийняття рішення щодо участі в інвестиційному проекті інвестори вимагають повну та правдиву інформацію про стан об'єкта інвестування, свої права та зобов'язання. Економічна та політична нестабільність в країні негативно пливають на динаміку прямих іноземних інвестицій. Західний регіон в силу географічного розташування та історичних

передумов є більш інвестиційно привабливим для інвесторів із Польщі, Німеччини, Австрії, Угорщини тощо [2]. Проте через бюрократичні бар'єри та високі ризики для зовнішніх інвесторів, банківські кредити залишаються доступнішими. При чому дуже часто великі міжнародні фінансові корпорації надають перевагу співпраці з банками як із фінансовими посередниками, ніж прямому інвестуванню, отримуючи високу ліквідність та мінімальні ризики [3].

Комерційні банки, особливо з числа найбільших та великих, у своїй структурі мають підрозділи, які здійснюють ретельний аналіз можливих ризиків співпраці з кожним клієнтом. Постійний моніторинг галузей та ринків, законодавства, безпосередня присутність саме на конкретному регіональному ринку, наявність власної бази даних управлінської звітності, кредитних історій позичальників свідчить про те, що саме банки володіють потужним кадровим, інформаційним та організаційним ресурсами для здійснення ефективної інвестиційної діяльності [4].

Регіональний ринок банківських послуг має свої специфічні характеристики. Серед них – структура представництв банківських установ. У межах регіонального фінансового ринку банківські установи зазвичай представлені структурними підрозділами універсальних та спеціалізованих банків, які мають статус філії (дирекції), та підпорядкованими їм територіальними безбалансовими відділеннями. Центральний офіс, або юридична особа, може розташовуватися як у самому регіоні, так і поза його межами. Відтак, за охопленням ринку та походженням вирізняють регіональні банки та загальнодержавні.

До числа спеціалізованих відносять ті банки, які мають понад 50% однорідних активів, тобто спеціалізуються на обслуговуванні певного ринку чи галузі або надають вузький спектр послуг. До спеціалізованих належать інвестиційні, іпотечні, лізингові, ощадні та інноваційні банки. На жаль, на регіональному ринку практично відсутні представництва спеціалізованих банків, а найвища їх концентрація у найбільших містах України. Найчастіше спеціалізація банку відображається лише у його назві, а напрями діяльності такі ж як в універсальних банків. Це пов'язано із високим ризиком вузької спеціалізації та жорсткою конкуренцією на регіональному ринку банківських послуг. Регіональні та загальнодержавні банки намагаються пропонувати різноманітні банківські продукти та послуги, щоб охопити якомога більше клієнтів. Банки, які позиціонували себе виключно корпоративними чи роздрібними, розширюють ринки збуту, особливо у післякризовий період.

Варто наголосити, що поняття регіональний банк не є тотожним малому чи середньому. У класифікації банків, яка застосовується НБУ

до уваги беруться обсяги активів та розміри регулятивного капіталу, відповідно, банки поділяють на найбільші – I група, великі – II група, середні та малі – III та IV. Проте масштаби діяльності середніх та малих банків часто обмежуються регіонами їх походження (реєстрації юридичної особи) та прилеглими областями. Іноді, орієнтуючись на потреби стратегічних клієнтів, банк розширює географію мережі, просуваючись у регіони, де функціонують підрозділи його контрагентів. Така схема взаємовигідна, адже фірма-клієнт не витрачає зусиль на пошуки нового обслуговуючого банку, а банк розширює мережу, гарантовано отримуючи ринок збуту.

Регіональні структурні підрозділи найбільших та великих загальнодержавних мережевих банків у своєму арсеналі мають ряд конкурентних переваг щодо суто регіональних банків з числа середніх та малих. Насамперед це стосується достатньо розгалуженої мережі так званих точок продажу: безбалансових відділень, центрів самообслуговування. Інтелектуальний (кадровий та інформаційний) та інноваційний потенціал у найбільших та великих банків також суттєво більший за рахунок ефекту масштабу, адже навчання одного працівника чи забезпечення його сучасним програмним забезпеченням обходиться дешевше, ніж у малому банку. Доступ до міжнародного ринку капіталу, а відповідно можливість залучати кошти та трансформувати їх кредитні ресурси із вищим відсотком ліквідності першочергово отримують найбільші та великі банки, у той час як менші регіональні банки не мають такої можливості, тож або програють у ціновій конкуренції або ж вимушені пропонувати свої послуги із нижчою нормою прибутку [5].

Проте надмірна стандартизація та універсалізація послуг певно мірою шкодить системним банкам, у той час як регіональні банки виявляться ближчими до своїх клієнтів та прислухаються до їх специфічних потреб. До недоліків обслуговування у системному банку належить також тривала процедура прийняття рішення щодо надання кредиту та віддаленість центру прийняття такого рішення, що робить процес кредитування та участі даних банківських установ в інвестиційних процесах регіону менш ефективною [6].

У період фінансової кризи та у посткризовий період у структурі регіональних представництв системних банків спостерігається ще одна, на нашу думку, негативна тенденція: скорочення та укрупнення мережі територіальних безбалансових відділень, повна передача функцій кредитних комітетів, підрозділів кредитного аналізу та аналізу ризиків, моніторингу банківських операцій та збору простроченої заборгованості з філій (дирекцій) до центрального офісу. Якщо ж до 2008 р.

На кожному з рівнів, починаючи з безбалансового відділення, були свої повноваження на видачу кредитів із лімітом до певної суми (200-500 тис. грн.), то зараз все більше банків намагаються централізувати процес прийняття рішення. В результаті таких змін у регіонах залишаються лише точки продажу, які приймають документи, приймають вклади та видають кошти. Що, зрештою, на руку меншим регіональним банкам, які завдяки швидшому прийняттю рішень, кращому знанні специфіки економіки свого регіону та формуванню продуктового портфеля, орієнтованого на потреби місцевих клієнтів, зможуть посилити свої конкурентні позиції. Розглянемо зміни у мережі банківських установ Львівщини (табл. 2).

Таблиця 2

Мережа банківських установ у Львівській області

Банківські установи	Роки								
	2001	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013
	на початок року								
Усього установ банків (дирекції, відділення, філії)	80	86	82	78	78	70	60	42	20
банків-юридичних осіб	5	5	5	6	5	5	5	6	5
філій банків	75	81	77	72	73	65	55	36	15
безбалансових відділень	562	821	923	1065	1125	1037	1046	11142	1163

Побудовано на основі даних Головного управління статистики у Львівській області

На жаль, кількість банків-юридичних осіб в областях Західного регіону України залишається надто малою, а результати їх фінансової діяльності достатньо скромні. Найбільше самостійних комерційних банків-юридичних осіб функціонує у Львівській області – це ПАТ “Кредобанк” (III група), ПАТ “ВіЕс Банк” (IV група), ПАТ АКБ “Львів” (IV група), ПАТ “Ідея Банк” та ПАТ “ОКСІ БАНК” (IV група). Банк “Дністер” перебуває у стані ліквідації. А банк “Універсальний” після трансформації в “Універсалбанк” та зміни власників змінив прописку на київську, а разом з нею і свої ринкові пріоритети. “Західінкомбанк” (IV група) зареєстровано на Волині, єдиним банком-юридичною особою на Закарпатті є ПАТ “КомІнвестбанк” (IV група). У Тернопільській, Рівненській, Івано-Франківській та Чернівецькій областях цілком відсутні самостійні банківські установи. До прикладу, на початок 2014 р. у Дніпропетровській області таких організацій – 13, в Донецькій – 11, Одеській – 9 [7].

Здійснивши аналіз обласного ринку банківських послуг на прикладі Львівщини, зокрема активних операцій, побачимо, що обсяг даного ринку суттєво перевищує частку регіональних банків, а отже є перспективи нарощування кількості даних операцій за умови врахування кон'юнктури ринку та пропонування кредитів на конкурентних умовах (табл. 3).

Таблиця 3

Кредити, надані юридичним особам, розташованим на території Львівської області станом на 01.01.2014 р., тис. грн.

Назва банківської установи	Всього заборгованості по кредитах	У тому числі	
		короткотермінові кредити	довгострокові кредити
Всього по області	8 862 233	3 089 247	5 772 986
ПАТ "Кредобанк"	613 144,18	117 113,94	496 030,24
ПАТ "ВіЕс Банк"	747 741	198 541	549 200
ПАТ АКБ "Львів"	445 084,19	263 605,28	181 478,91
ПАТ "Ідея Банк"	92 920	79 805	13 115
ПАТ "ОКСІ банк"	229 484	38 071	191 413

Складено на основі інформації Управління НБУ у Львівській області та Асоціації банків Львівщини

На нашу думку, збільшення кількості власне підрозділів регіональних універсальних чи спеціалізованих банків та активізація їх діяльності свідчатиме про демонополізацію ринку банківських послуг та диверсифікацію банківських продуктів, у той час, як великі загальнодержавні мережеві банки менш гнучкі у своїх пропозиціях, зокрема і щодо інвестиційного кредитування.

Активізація регіональних універсальних та спеціалізованих банків запобігає витоку фінансових ресурсів з регіону, що позитивно впливає на формування інвестиційного потенціалу даної території. Важливим аргументом на підтримку розвитку малих та середніх регіональних банків є те, що саме вони найчастіше виступають фінансовими партнерами малого та середнього бізнесу, який у розвинутих країнах становить основу та двигун економіки [8]. Найбільші та великі банки висувають жорсткіші вимоги до позичальників, надаючи переваги крупним та великим підприємствам, орієнтуючись не на кількість трансакцій, а на масштаби, у той час, як місцевий малий та середній бізнес та місцеве населення – це найоптимальніша спеціалізація для регіонального банку.

У ході реалізації програм інвестиційного кредитування малого бізнесу банки стикаються з рядом проблем, для усунення яких потрібно розробляти спеціальні заходи інформаційного та освітнього характеру. Початок та ведення бізнесу для багатьох підприємців та малих

підприємств відбувається дещо стихійно та хаотично, то ж на заваді для отримання необхідного кредиту стоять низька економічна культура (незнання та нерозуміння основних принципів фінансової взаємодії підприємця та банку) та невідповідність фінансової звітності та інших документів про господарську діяльність потенційного позичальника вимогам банку. Саме кредитні фахівці малих та середніх банків у розвинутих країнах виконують ще й роль консультантів, які допомагають впорядкувати документи та отримати необхідну інформацію для більш ефективного використання кредитних коштів. Реалізація такого клієнтоорієнтованого підходу практично неможлива за умови тотальної стандартизації вимог та підходів у процесі здійснення кредитування [9].

Здійснюючи огляд інвестиційної діяльності банків на регіональному рівні, варто зазначити, що банк може надавати кредити для реалізації інвестиційних проектів, тобто через пряме банківське кредитування здійснюється оновлення та модернізація основних фондів та обігових коштів, придбання інтелектуальних цінностей та майнових прав, або виступати безпосередньо в якості фінансового інвестора, здійснюючи інвестиції у статутні фонди та цінні папери інших юридичних осіб, за дорученням клієнтів або з власної ініціативи здійснювати купівлю та продаж цінних паперів, зокрема андеррайтинг тощо. Проте специфікою саме регіонального ринку є незначна активність банків, а то й повна відсутність дій, в якості прямого інвестора, адже повноваження щодо участі в угодах на фондовому ринку мають лише банки-юридичні особи, філія чи представництво не мають таких прав. Участь банківських установ в інвестиційних процесах регіону найширше проявляється в наданні послуг із строкового кредитування.

Типовий і широко затребуваний банківський продукт – це строкові інвестиційні кредити, які надаються для капітальних потреб підприємств, переважно під заставу нерухомості або майна, яке буде придбане за кредитні кошти. Термін такої угоди для корпоративних клієнтів (із річним оборотом понад 5 млн. EUR) до 10 років, для представників малого та середнього бізнесу – до 5 років. У структурі загального обсягу кредитів юридичним особам частка цього продукту коливається в межах 50-70%, в залежності від банку.

Проектне фінансування лише набирає обертів, темпи його відновлення після кризи найповільніші, оскільки це достатньо складний фінансовий інструмент, при задіянні якого банк здебільшого бере до уваги майбутній грошовий потік, що генеруватиметься безпосередньо проектом, як джерело погашення кредитної заборгованості.

Фінансування кожного такого проекту здійснюється на індивідуальних умовах, окрема для кожної конкретної ситуації визначаються, тарифи, терміни, пільговий інвестиційний період, впродовж якого можуть бути відтерміновані платежі. Цей продукт перспективний, проте в сучасних умовах достатньо ризикований через нестабільність зовнішнього середовища як банку, так і суб'єктів господарювання: інфляційні процеси, протекціоністські законодавчі ініціативи, курсові коливання тощо не дають можливості оцінити рентабельність проекту та спрогнозувати тривалість інвестиційного періоду.

Для поповнення оборотних коштів підприємства найчастіше використовують овердрафти та кредитні лінії. Овердрафти, або короткострокові кредити (на термін до 1 року) у межах встановленого ліміту, що надають можливість здійснювати розрахунки, коли коштів на поточному рахунку недостатньо, найчастіше використовуються представниками малого та середнього бізнесу, зокрема для поповнення товарних запасів, придбання сировини чи інших термінових потреб. На ці ж та інші цілі використовуються кредитні лінії, які передбачають надання кредитних коштів окремими траншами із відповідним терміном повернення кожного з них. Кредитні лінії можуть бути невідновлювані та відновлювані, коли за умови повернення певної частини кредиту й надалі можна користуватися наявними на рахунку кредитними коштами. Овердрафти не належать до інвестиційних кредитів, а от кредитні лінії, якщо їх дія більше 1 року, а найчастіше згідно кредитної угоди вони відкриті впродовж 3-5 років, можна віднести до кредитів, які мають інвестиційний характер.

Фінансово-економічна криза суттєво вплинула на інвестиційні процеси та ринок банківських послуг зокрема. Почавшись із різкого відтоку пасивів, вона призвела до поступового припинення активних операцій банками. Навіть зараз банки вибірково здійснюють видачу кредитів, надаючи перевагу постійним та перевіреним клієнтам. Прискіпливішими стали вимоги банків щодо забезпечення по кредитах, оцінки майна, кредитних історій та фінансової звітності позичальників [10]. Практично припинено видачу беззаставних кредитів та скорочено терміни кредитування. Зрозуміло, що такі зміни негативно вплинули на інвестиційний потенціал регіону. Адже діяльність банків є важливою частиною економічних процесів, яка визначає характер його фінансово-інфраструктурної складової. За оцінками аналітиків ринку очікування суб'єктів господарювання щодо кредитування власних інвестиційних проектів та реальна спроможність банківських установ здійснювати активні операції суттєво відрізнятимуться. Оптимальним для бізнесу

називають збільшення обсягів кредитування на 40%, у той час як банки зможуть забезпечити диверсифікацію, дохідність та ліквідність власних та залучених коштів при зростанні ринку лише на 10-12%. Фактично уже зараз із поданих заявок на кредитування позитивну відповідь отримують лише 70-80% потенційних позичальників і це за умови достатньо жорстких обмежень та високих відсотків (табл. 4).

Таблиця 4

Середньозважена ставка за кредитами, наданими банківськими установами Львівщини суб'єктам господарювання, % (на 01.01)

	Роки					
	2008	2009	2010	2011	2013	2014
НВ	16,7	21,9	24,2	19,4	20,3	18,9
ВКВ	11,9	14,5	14,1	11,8	10,2	10,4

Побудовано на основі даних Асоціації банків Львівщини

Серед найпоширеніших причин відмови банкіри називають непрозорість структури власності підприємства, а саме небажання суб'єктів господарювання надавати інформацію про засновників, частки власності, споріднені структури. Через недосконале законодавство ті самі засновники та їхній капітал фігурують у кількох підприємствах, а по суті, під різними юридичними назвами функціонує одна бізнес-одиниця, яка на різні пакети документів намагається отримати кредити у різних банках.

Друга, не менш важлива причина – здешевлення та відсутність ліквідних активів, які виступають в якості забезпечення по кредиту. Так, за оцінками банкірів, цінні папери, які найчастіше виступали в якості застави, впали у ціні на 40%, а в сам пік кризи (кінець 2008 р. – початок 2009 р.) навіть на 80%, корпоративні облігації – до 70%, нерухомість та земельні ділянки, які становлять понад 60% застави за кредитами, порівняно до оціненої вартості застави здешевшали на 50%.

Отже, підсумовуючи сучасний стан регіонального ринку кредитних послуг та оцінюючи участь комерційних банків в інвестиційних процесах, можемо простежити наступні тенденції: найчастіше в межах регіонального ринку участь банків в інвестиційних процесах зводиться до надання строкових позик для відтворювальних витрат суб'єктів господарювання:

- мережа регіональних банківських установ скорочується, що призводить до стандартизації послуг та ускладнює процедуру отримання інвестиційних кредитів;
- найбільш недокредитовані малі та середні підприємства, які не відповідають образу бажаного клієнта для загальнодержавних мережевих банків;

- з розвитком регіональних малих та середніх банків отримає поштовх відповідних прошарок малих та середніх підприємств;
- існуючі банківські продукти, умови та темпи кредитування не повністю відповідають інтересам та потребам регіональних підприємств;
- банківські кредити, як джерело фінансування інвестицій має ряд суттєвих переваг, проте в силу стримуючих факторів, серед яких і наслідки фінансово-економічної кризи, темпи збільшення обсягів інвестиційного кредитування не відповідають а ні комерційним інтересам банків, а ні потребам підприємств.

Висновки. Як уже зазначалося вище, банківські кредити відіграють важливу роль у розвитку економіки регіону. Спеціалізація діяльності клієнтів-позичальників надзвичайно різноманітна, як і фінансові масштаби діяльності. Пропозиція банківських кредитних продуктів охоплює як приватних підприємців, так і великі промислові концерни. З розвитком іпотечного кредитування сектор житлового будівництва отримав суттєвий поштовх до росту, адже з можливості придбання житла в кредит на первинному ринку скористалося чимало українців. Проте особливістю банківської сфери є те, що з одного боку комерційні банки виступають незалежними господарюючими одиницями, з власним пріоритетами та інтересами, з іншого, – регулятивна роль державних органів владу тут виявляється більше, ніж в інших галузях економіки. Лише розумний компроміс та співпраця, яка враховує взаємні інтереси, забезпечать подальше ефективне функціонування банківської системи, що дозволить банкам максимально реалізувати свій інвестиційний потенціал.

Список використаних джерел

1. Пшик Б.І. Кредитування банками інвестиційних проектів/ Б.І. Пшик, Є.І. Парфенюк. – Львів : ЛІБС УБС НБУ, Вид-во ННВК “АТБ”, 2008. – 89 с.
2. Другов О.О. Місце банків в інноваційній моделі розвитку економіки транскордонного регіону (на прикладі Львівської області) // О.О. Другов / Соц.-екон. дослідж. в перехідний період. Ринк. трансформація України: пробл. та перспективи: Зб. наук. праць. – 2004. – Вип. 1. – С. 296-304.
3. Воробйова О.І. Кредитно-інвестиційна діяльність банків України : монографія / О.І. Воробйова. – Київ-Сімферополь : ВД “АРІАЛ”, 2010. – 396 с.

4. Люзняк М.Є. Шляхи підвищення конкурентоспроможності банку на регіональному ринку / М.Є. Люзняк // Вісник НБУ. – 2010. – № 1. – С. 58-63.
5. Панасенко Г. Особливості взаємодії фінансових посередників на шляху поліпшення інвестиційних процесів в Україні та ключові фактори їх успіху / Г. Панасенко // Вісник НБУ. – 2010. – № 5. – С. 16-22.
6. Гринюк А. Перспективи розвитку малого бізнесу крізь призму доступності кредитних ресурсів / А.Гринюк // Вісник НБУ. – 2010. – № 1. – С. 52-53.
7. Офіційний список банків України, включених до Державного реєстру банків станом на 01.01.2014 р. / Вісник НБУ. – 2014. – № 2. – С. 70-75.
8. Скоробогач О.І. Проблеми та перспективи розвитку малих і середніх банків в Україні / О.І. Скоробогач // Інноваційна економіка. – 2009. – № 3. – С. 147-151.
9. Нагорна О.В. Інвестиційна діяльність як особлива сфера банківської діяльності / О.В. Нагорна, Ю.В. Васишин // – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=2189>.
10. Папаїка О.О. Аналіз інвестиційної діяльності банків України та шляхи підвищення її ефективності / О.О. Папаїка, О.В. Мелентьева // – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://trade.donduet.edu.ua/download/2013/35/Papaika.pdf>.
11. Державна служба статистики України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua>.
12. Асоціація банків Львівщини : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://abl-lv.com>.
13. Збірник банківської статистики Львівської області за 2013 рік / Національний банк України. Управління Національного банку у Львівській області. – Львів, 2013. – 36 с.

Titel O. I. Issues and tendencies in investment activity of banks in the region.

The investing activities analysis of banking institutions in the region was carried out. Main problem that occur on the market of bank services were determined, specifically in the investment crediting.

Key words: banks, investing activities, region.

Фитель О. И. Проблемы и тенденции в инвестиционной деятельности банков региона.

Осуществлен анализ инвестиционной деятельности банковских учреждений в регионе. Определены основные проблемы, которые имеют место на рынке банковских услуг, в частности в инвестиционном кредитовании.

Ключевые слова: банки, инвестиционная деятельность, регион.